

KAPITOLA 3

MOLVIDSSON

Vedle chlapce stál vysoký hubený muž s tak malou hlavou, že Johanovi bezděky připomněl taková ta párátka s olivou, které dospělí rádi zobou, když něco slaví. Vlasy mu trčely do všech stran a na sobě měl starý župan, který pamatoval lepší časy.

„Promiňte,“ řekl Johan a vstal. „Honili mě. Nevěděl jsem, co mám dělat.“

Muž zmateně zamrkal. Rozhlédl se po místnosti, potřásl hlavou a pak Johana provrtal pohledem. Jeho chování Johanovi připomínalo sovu, která nějakým omylem vylétla za bílého dne.

„Oni by mě zbili,“ pokračoval Johan, „tak jsem utekl do vaší zahrady a pak jsem viděl otevřené okno a... a...“

Muž se podíval na okno.

„Ale vždyť je zavřené,“ řekl.

„Zavřel jsem ho za sebou,“ řekl Johan. „Aby tady nebyla zima.“

Muž se podrbal ve vlasech a souhlasně přikývl.

„V tom lze bezesporu vysledovat jistou logiku,“ řekl. „Je-li venkovní teplota nižší než teplota vnitřní, pak teplo uniká. Tak praví fyzikální zákony.“

„Cože?“ řekl Johan.

Muž neodpověděl. Místo toho si něco tiše zamumlal a sehnul se pro knihu, která ležela na zemi.

„Ach,“ řekl. „Umění časování francouzských sloves. To už je dávno.“

Otevřel knihu a dal se do čtení. Musela to být velmi zajímavá kniha, protože ho pohltila natolik, až se zdálo, že docela zapomněl na Johanovu přítomnost. Stál před chlapcem ponořen do knihy dobrých deset minut. Pak spokojeně přikývl, otočil se na podpatku a beze slova odešel.

Johan opatrně vstal. Pata ho pořád ještě bolela. Pálila ho a pulzovalo mu v ní, takže mohl jen kulhat. Ale musel pryč, takže to prostě bude muset nějak zvládnout.

Stoupl si jednou nohou na okenní parapet a právě se chystal vyhoupnout na okno a slézt dolů, když z vedlejší místnosti zaslechl mužův hlas.

„Snídani?“

„Co?“ řekl Johan.

„Snídani?“ zopakoval muž. „Od slovesa snídati. Potažmo snísti. Označuje se tak první jídlo, které sníme po ránu. Odtud název.“

„Co?“ řekl Johan znovu.

„Snad ještě pořád snídáte, ne?“ zeptal se muž. „Myslím vy děti. Nebo to kvůli všem těm počítačovým hrám nestíháte?“

„Co?“ zeptal se Johan počtvrté.

„Jsi snad dítě, ne?“ zeptal se muž. „Čistě statisticky je to nejpravděpodobnější. Nedosahuješ ani středního vzrůstu, postrádáš ochlupení v obličeji a tvůj hlas podle všeho ještě neprošel mutací. Samozřejmě si uvědomuji, že bys mohl být i bezvousý trpaslík, ale pravděpodobnost něčeho takového je pouze jedna ku dvěma stům dvanácti tisícům.“

„Je mi deset,“ řekl Johan.

„Jen abychom předešli případným nedorozuměním,“ řekl muž, „rád bych zdůraznil, že sunar tady nemám.“

„Ale... mně je deset,“ zopakoval Johan.

Muž si zhluboka povzdchl.

„To jsem slyšel už napoprvé,“ řekl. „Opakováním stále téhož k naší konverzaci nijak nepřispíváš. No, já se teď jdu najíst. Pojď taky, jestli chceš.“

Johan slyšel, jak muž za neustálého mumlání prochází domem a potom jde po schodech dolů. Podíval se z okna a říkal si, jestli by přece jen nebylo nejjistější zase vylézt. Ale pak ucítil vůni rozpuštěného másla, vajíček a opečeného chleba. A při tom, jaký měl hlad, nedokázal vůním z kuchyně odolat.

Cestou prošel třemi místnostmi a všechny byly až po strop plné knih. Knihy byly skoro všude. V policích, naskládané na stolech do nejrůznějších útvarů a vyrovnané ve štosech u zdí až po strop. No ano, s jistotou se dalo

říct, že Johan za celý život tolik knih neviděl. Dokonce i schodiště bylo plné knih, stejně jako kuchyně v přízemí, kde muž v županu právě snídal.

„Ach,“ řekl, když uviděl, že Johan sešel po schodech. „Tady jsi.“

„Jo,“ řekl Johan.

Pak dlouho oba mlčeli. Působilo to velmi divně. Tak divně, až se Johan nakonec rozhodl trapné ticho prolomit.

„Vy máte ale knih,“ vykoktal.

„Já vím,“ řekl muž.

„Určitě jich je několik tisíc.“

„Bezesporu,“ řekl muž. „Ale i to je zcela nadbytečná informace.“

„Aha,“ řekl Johan, který už teď vůbec nevěděl, co by měl říct. A pak bylo zase ticho, než muž řekl:

„Prosím tě, tak tam tak hloupě nestůj. Vezmi si něco k jídlu.“

Ukázal na sporák, Johan k němu přistoupil a podíval se na pánve, které na něm stály. Na jedné byla slanina a na druhé omeleta.

„Opravdu si můžu vzít?“ zeptal se.

„Nemluv pořád tolik,“ řekl muž rozhořčeně. „Tohle není žádná konference. Už se rozhodni. Budeš jíst, nebo ne?“

Johan se rozhodl, že bude, a tak si vzal talíř a naložil si ho plný. Pak se posadil ke stolu a dal se do jídla. A bylo to tak dobré, že skoro zapomněl na všechno ostatní: na zraněnou nohu, útěk ze skládky i na to, že je zavřený

v jednom domě s mužem, který to zjevně nemá v hlavě v pořádku. S mužem, který, když se na něj Johan po chvíli cpaní zase podíval, držel v ruce lahvičku s prášky.

„Dáš si?“ zeptal se muž.

„Co to je?“

„Kofeinové tablety. Nebo by sis dal raději kávu?“

„Ne, děkuji,“ řekl Johan zdvořile. „Já kávu nepiju.“

„To je dobře,“ řekl muž. „Protože já žádnou nemám. Vařit ji trvá moc dlouho. Tablety jsou lepší. Denně ušetří čtyřicet pět minut. Ale dáš si po jídle doutník?“

Johan zavrtěl hlavou.

„Jsem ještě dítě,“ řekl.

„To už jsi říkal dvakrát,“ řekl muž. „Potřetí už to není zapotřebí.“

„Děti nekouří.“

„Hm,“ řekl muž, „to bude asi pravda. Ale měly by! Prospělo by to tabákovému průmyslu. A světové ekonomice. Co přijde dál? Zakážou i pivo?“

„Děti nesmí pít pivo.“

„Škoda. Svědčilo by jim to. Možná by pak nemusely hrát tolik násilnických počítačových her.“

„Já nehraju hry,“ řekl Johan.

„Aha,“ řekl muž. „A proč ne? Nesmíš kvůli rodičům?“

„Žádné nemám.“

„Ty nemáš počítačové hry? To je neobvyklé. Jsi si jistý, že jsi dítě?“

„Myslel jsem rodiče, nemám rodiče.“

Muž si dal do úst několik kofeinových tablet a zapil je vlažnou vodou.

„To se máš,“ řekl. „Rodiče pořád jen překáží. Pořád by se chtěli bavit o počasí a nutí tě čistit si zuby a uklízet pokoj. Já jsem neuklízěl od roku 1996. To je pravda, jako že se Arvid Augustus Indián Molvidsson jmenuji.“

„Vy se jmenujete Indián?“ zeptal se Johan.

„Ne,“ řekl muž. „To jsem tam dodal jen proto, aby to znělo líp. Lidé mi většinou říkají Molvidsson.“

„Já se jmenuju Johan,“ řekl Johan.

„Aha,“ řekl Molvidsson. „A proč mi to říkáš? To je jen sotva informace, ze které bych mohl mít nějaký užitek.“

Pak bylo zase chvíli ticho. Příliš dlouho na to, aby to nebylo trapné.

„Bydlíte tady sám?“ zeptal se Johan nakonec, hlavně proto, aby působil jako zdvořilý chlapec.

„No jistě,“ řekl Molvidsson. „A škoda, že jsem nemohl bydlet sám i jako dítě. Jako ty. To bych pak nemusel chodit do školy a mohl bych si celé dny číst. Kam vlastně chodíš do školy?“

„Já do školy nechodím.“

„No ne, ty jsi mi ale šťastlivec,“ vykřikl Molvidsson. „Nemáš rodiče a nechodíš do školy. Ty by sis měl zkusit vsadit.“

„Ale já bych chtěl chodit do školy,“ řekl Johan.

Molvidsson s sebou po této odpovědi trhl a pak na Johana zůstal zírat, jako by se od něj právě dozvěděl, že prasata umí létat.

„Tohle,“ řekl pak, „je ta největší pitomost, jakou jsem kdy slyšel. Já jsem ve své době chodil do spousty škol, ale absolutně nijak mi to neprospělo. Ne, kdo chce být opravdu vzdělaný, musí si to nějak zařídit sám.“

Teď už Johan vůbec netušil, jak by měl v rozhovoru pokračovat, takže místo aby se pokoušel zdvořile konverzovat, raději vstal a odnesl svůj talíř do dřezu. Ale asi přitom špatně našlápnul, protože ho najednou tak píchlo v patě, až vyjekl.

„Ale ty jsi zraněný!“ vykřikl Molvidsson zděšeně.

„Zapíchl se mi hřebík do nohy,“ řekl Johan. „Na skládce.“

„Na skládce,“ zopakoval po něm Molvidsson. „Tak to aby sis to ošetřil, než se ti do rány dostane infekce. Jinak ti to možná budou muset amputovat. Počkej, já se podívám, jak se to dělá.“

Hubený muž přistoupil ke kuchyňské lince, otevřel šuplík a vyndal z něj knihu. Byla stará a ohmataná a soude podle obalu pojednávala o tom, co by měl znát každý námořník.

„Celé to vypadá velmi jednoduše,“ řekl Molvidsson a rozevřel knihu. „Je jen potřeba vypít půl láhve tvrdého alkoholu a pak uříznout nohu v kotníku.“

„Co?“ řekl Johan zděšeně.

„No ta amputace. Ale v první fázi by mohlo stačit ránu ošetřit.“

Molvidsson podal knihu Johanovi.

„Tady je všechno, co bys měl vědět o infekcích,“ řekl. „Přečti si to.“

„Já to neumím,“ řekl Johan.

„Nebud' směšný,“ řekl Molvidsson. „Infekce se nesmějí brát na lehkou váhu. Čti.“

„Ale já to neumím.“

„Nesmysly,“ řekl Molvidsson našťvaně. „Všichni umí číst.“

„Ale já ne,“ řekl Johan. „Já neumím číst.“

„Neumíš?“ řekl Molvidsson zaskočeně. „Jak může někdo neumět číst? To je, jako bys neuměl dýchat.“

Johan mlčel, ale začalo ho pálit v krku a do očí se mu draly slzy. Protože Johan si ze všeho nejvíc nerad připadal hloupý.

„Aha,“ vyhrkl najednou Molvidsson, „tak proto chceš chodit do školy, že?“

Johan přikývl.

„No tak to potom chápu,“ řekl Molvidsson. „Člověk přece musí umět číst. Jinak se o svoje vzdělání nikdy nepostaráš. To věděl už Nostradamus a staří Řekové. A dokonce i Norové s tou svojí ropou.“

Muž teď začal přecházet po kuchyni a mumlal si věci, kterým Johan nerozuměl, ani co by se za nehet vešlo. Uběhlo určitě aspoň pět minut, pak se Molvidsson zastavil uprostřed pohybu a vykouznil křivý úsměv, který měl nejspíš působit přátelsky, ale ze všeho nejvíc vypadal divně.

„Tak fajn,“ řekl. „Už vím, co uděláme.“

„Uděláme?“ zeptal se Johan překvapeně.

„Jsi dítě, nebo papoušek?“ řekl Molvidsson. „Pořád po mně všechno neopakuj. Jestli opravdu nutně potřebuješ něco říkat, vymysli si to sám. No nic, jsi si opravdu jistý, že chceš chodit do školy?“

„Ano.“

„Hm, pak si mi ale nechod' stěžovat. Na všechny, co budou remcat, že jim nechutná jídlo – a na všechny, které

rodiče ze záhadných důvodů až do noci vozí z jednoho kroužku na druhý.“

„Jsem si jistý,“ řekl Johan.

„Tak pojď se mnou,“ řekl Molvidsson.

Vyšel z kuchyně a Johan šel za ním. Prošli dalšími dvěma pokoji, kde byly knihy vyrovnány až po strop, a nakonec dorazili do malé kanceláře, kde stál na stole počítač obložený dalšími knihami.

Molvidsson se posadil a začal něco ťukat do klávesnice.

„Takže,“ mumlal. „Webová stránka obecního úřadu... školství... zápis nových žáků... to bychom měli... takže tě zapíšeme... Johan...“

Molvidsson se na chvíli odmlčel a podrbal se na hlavě.

„... Molvidsson,“ pokračoval a naťukal Johanovo nové příjmení.

„Molvidsson?“ zeptal se Johan. „Proč to tam píšete?“

„No, když nemáš rodiče, tak tě nenechají chodit do školy.“

„Hm...,“ pokračoval, „co má být tohle... rodné číslo... jo, tak to si vymyslíme... anebo... napíšeme tam, že žádné nemáš, protože... protože jsi až doteď bydlel na Nové Guineji.“

„Nové Guineji?“

„Hezké místo. I když je tam trochu moc krokodýlů,“ řekl Molvidsson a vyplnil nějaké další údaje. Pak si rychle pročetl, co napsal, a zmáčkl enter.

„Tak jo,“ řekl. „A je to. A za týden se můžeš dostavit do školy na zápis.“

„Cože?“ řekl Johan. „Já budu chodit do školy?“

„Copak jsem to právě neřekl?“ zeptal se Molvidsson. „Copak ti všechno musím opakovat dvakrát? To je ještě horší, než když zadáváš do počítače nové heslo.“

„Chcete tím říct, že tady budu bydlet?“

„Zbláznil ses?“ vyhrkl Molvidsson. „Já žádné děti v domě nechci. Nadělají spoustu nepořádku. Bude stačit, když to budeme jen tvrdit. No ale... počkej... co to tady píšou?“

Přečetl si něco na monitoru.

„A je jda,“ řekl pak, „zjevně je to tak, že zákonný zástupce, ať už pravý, nebo falešný, se musí k zápisu dostavit taky. To je nemilé. Abys věděl, bude to jen pro jednu. Já nemám zrovna dvakrát v lásce, když se musím vídat s cizími lidmi. I s necizími. Jo, vlastně se nerad vídám s lidmi obecně.“

„Opravdu mi chcete říct, že budu moct chodit do školy?“ zeptal se Johan.

„Ale už toho vážně nech,“ řekl Molvidsson. „Umyj si uši a příští úterý přesně v jedenáct se sejdem před školou. A ne abys přišel pozdě. Tak, a teď už jdi. Mám strašnou spoustu práce. Totiž, pokud sis to nerozmyslel s tou amputací, samozřejmě.“

Johan zavrtěl hlavou.

„Fajn, tak čau, kluku,“ řekl Molvidsson a strkal Johana ke dveřím.

„Díky,“ řekl Johan. „Za snídani a za všechno.“

„No jo, nemel pořádk,“ zahudroval Molvidsson, vystrčil Johana za dveře a rychle za ním přibouchl dveře.